

Сніговик

Наталя Забіла

1

Якось рясно падав зранку
сніг блискучий, як срібло.
Біля школи аж до ґанку
кучугури намело.

Потім сонечко пригріло,
сніг прив'янув на дворі.
Узялися тут за діло
на перерві школярі.

Сніг качали та ліпили,
хто як міг і хто як звик,
і невдовзі виріс білий
величезний сніговик.

Із вуглинок чорні очі,
ніс кирпатий з буряка,
руки в боки — ніби хоче
танцювати гопака!

День пролинув непомітно,
йде додому дівтора.
І лишивсь вночі самотній
сніговик серед двора.

2

От як стало зовсім тихо,
ворухнувся сніговик,
подививсь на білі стріхи,
в правий бік і в лівий бік.

Подивився на дорогу,
на пухкий блискучий сніг...
Раптом бачить: коло нього

щось чорніє біля ніг.

Він незграбно нахилився
та пильніше придивився:
що це? — зошити й книжки
загубили хлопчаки?

І на кожному із зшитків
він побачив в той же час
напис, виведений чітко:
"Кость Петренко.
Перший клас".

— Кость Петренко?
Хто ж цей хлопчик,
що книжки шанує так? —
А з-під стріхи враз горобчик
каже: — Це меткий хлопчак!

Він веселий, він завзятий,
він раніш за всіх встає
і ніколи із рогаток
нас, горобчиків, не б'є!

Знає множення й складання,
сам я бачив у вікно:
як дадуть йому завдання —
вмить розв'язане воно!

Сніговик подумав трішки,
обтрусив від снігу книжку,
під пахву він зшитки взяв
і горобчику сказав:

— Ну, як справді
цей хлопчина
отакий, як кажеш ти,
то вже, значить, неодмінно
слід йому допомогти!

Хай вже так, книжки додому

віднесу я сам йому.
Тільки путь, тобі знайому,
покажи мені пряму!

3

От шкода — ніхто не бачив,
як, зібравши ті книжки,
сніговик ішов терпляче,
кроки роблячи важкі.

Тільки місяць придивлявся
і страшенно дивувався,
визираючи з-за хмар:
— Он який іде школяр!..

Важко йти ногами з снігу!
Та, хоч рухатись не звик,
на слизьку ступає кригу
добрий білий сніговик.

Йде до річки, через кладку,
потім вулицею впрост
до самісінької хатки,
де живе Петренко Кость.

Ось підходить і злегенька
він постукав у вікно.
— Гей, виходь-но,
Кость Петренко!
Ось тобі твоє майно!

Костик вже лягав у ліжко.
Чує — хто це стукотить?..
Вибіг він і бачить: книжка
під віконечком лежить!

Ось і друга! Ось і зшитки!..
А на стежці до воріт —
на снігу виразно видко —
чийсь важкий відбився слід.

Вдалині ж іде на мостик
білий-білий чоловік...
Здивувався дуже Костик:
— Та невже ж це сніговик?!

Вранці Кость прибіг до школи,
подивився — диво з див!
Сніговик — немов ніколи
і нікуди не ходив!

Кость усім про цю пригоду
розповів серед двора.
Ще такого дива зроду
не чувала дітвора!

Хвилювались хлопці дуже:
— Ну й пригода! От так ніч!.. —
Сніговик стояв байдуже,
наче й не про нього річ.

Та хоч що б не говорили,
а ніхто не сумнівавсь.
Тільки сторож —
дід Гаврило —
щось у бороду всміхавсь.